

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6897 van 1 februari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 21 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 augustus 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 7 mei 2007, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 17 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 27 augustus 2007 aan verzoekende partij werd betekend, luidt als volgt:

“(...)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag dd. 10/07/2007 blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

*motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet van 15.12.1980
artikel 49/61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998 en K.B. 27/04/2007.*

(...)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

2.1. Verzoekende partij vraagt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, indien de Raad zou oordelen dat hij, gelet op artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geen rekening kan houden met de door verzoekende partij aangevoerde feitelijke en juridische elementen.

Daar het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals uit de bespreking van het middel zal blijken, niet onontbeerlijk is om, in casu, uitspraak te doen en de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State, is overeenkomstig het artikel 26, § 2, derde lid, van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof de Raad niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 159 van de Grondwet om artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet eventueel buiten toepassing te verklaren, merkt de Raad op dat deze Grondwetsbepaling een rechtscollege niet toestaat een wetsbepaling te negeren.

3. Onderzoek van het beroep:

3.1. Verzoekende partij voert in haar eerste en enige middel in eerste instantie de schending aan van de artikelen 40, § 1 en § 6, en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Verzoekende partij betoogt dat zij, ingevolge haar huwelijk met een Belgisch onderdaan, aanzien dient te worden als een met een E.G.-vreemdeling gelijkgestelde en dat bijgevolg haar slechts het verblijf mag geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. Verzoekende partij benadrukt dat deze redenen, in casu, niet aanwezig zijn en zij dus tot de vestiging moet toegelaten worden.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, de echtgenote van een Belg slechts met een E.G.-vreemdeling wordt gelijkgesteld indien zij zich vestigt of komt vestigen met de Belgische partner. Om te kunnen spreken van een gezamenlijke vestiging dient er sprake te zijn van een gezinscel en moet er dus een levensgemeenschap, of met andere woorden een hechte relatie tussen de echtelieden, bestaan. Uit het, door de echtgenoot van verzoekende partij ondertekende, verslag van de politiediensten dat op 7 juli 2007 aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken werd overgemaakt, blijkt dat verzoekende partij niet bij haar echtgenoot woont omdat de relatie tussen beiden beëindigd werd. Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift dat zij uit de echtelijke woning werd gezet, er een politionele tussenkomst was en zij zelfs, omwille van de opgelopen verwondingen, in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van deze vastgestelde en niet betwiste feiten te oordelen dat er geen levensgemeenschap bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot, waardoor verzoekende partij bijgevolg niet kan beschouwd worden als een met een E.G.-vreemdeling gelijkgestelde, in de zin van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet. Aangezien artikel 43 van de Vreemdelingenwet slechts toepasbaar is op E.G.-vreemdelingen en verzoekende partij geen E.G.-vreemdeling, noch een gelijkgestelde, is, kan deze wetsbepaling door verzoekende partij niet dienstig ingeroepen worden.

Artikel 61, § 3, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet in de mogelijkheid voor de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om na te gaan of een vreemdelinge zich effectief vestigt met haar Belgische echtgenoot en artikel 61, § 4, eerste lid, bepaalt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de vestiging weigert indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet voorhouden dat de bepalingen van dit artikel zouden geschonden zijn.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2. In een tweede onderdeel van haar middel voert verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een gemeenschappelijke vestiging er een "gezinscel" moet bestaan en dat werd vastgesteld dat verzoekende partij geen relatie meer heeft met haar Belgische echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat een van de reglementaire bepalingen waarnaar verwezen wordt niet correct is, kan de Raad slechts opmerken dat het hier een materiële vergissing betreft waarvan verzoekende partij geen

nadeel heeft ondervonden, gelet op het feit dat de toepasselijke wetsbepaling en de juiste verwijzing naar artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ook werd aangeduid. Verzoekende partij werd bovendien geenszins misleid, aangezien blijkt dat zij in haar verzoekschrift de toepasselijke bepalingen bespreekt. Wat betreft de stelling van verzoekende partij dat zij niet de precieze inhoud kent van het relatieverslag dat op 10 juli 2007 door de gemeente Tessenderlo werd overgemaakt, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk het resultaat van de gedane controle, namelijk dat er geen relatie tussen verzoekende partij en haar echtgenoot bestaat, feit dat door verzoekende partij niet weerlegd wordt, werd opgenomen. De Raad benadrukt verder dat de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat de verslagen waarop het bestuur zich baseert in extenso dienen te worden weergegeven (R.v.St., nr. 99.581, 21 oktober 2001) en dat de formele motiveringsplicht er evenmin toe leidt dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht (R.v.St., nr. 121.730, 16 juli 2003). De Raad besluit derhalve dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.3. In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van het middel voert verzoekende partij aan dat het beginsel van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden gelet op het feit dat zij niet betrokken werd bij het opstellen van het relatieverslag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereiden of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het bestuur, zoals reglementair voorzien, een controle inzake de gezamenlijke vestiging liet doorvoeren en de echtgenoot van verzoekende partij, naar aanleiding van deze controle, verklaarde dat hij geen relatie meer onderhield met verzoekende partij. Er is geen gegeven voorhanden om te stellen dat deze vaststelling incorrect zou zijn.

Daarnaast moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden in haar bewering dat het bestuur de regels van de fair-play zou miskend hebben door zich enkel te baseren op het relatieverslag en door geen rekening te houden met de omstandigheden die eigen zijn aan haar situatie en met het feit dat zij nog steeds gehuwd is met een Belg met wie zij een duurzame relatie wenst op te bouwen. Opdat artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn, dient er immers een minimum aan relatie tussen de echtgenoten te bestaan. De echtgenoot van verzoekende partij stelde evenwel dat hij zijn relatie met verzoekende partij stopzette. Een relatie vereist de medewerking van twee personen, de beweerde goede intenties van verzoekende partij zijn bijgevolg niet dienend. Verzoekende partij kan niet in redelijkheid voorhouden, gelet op haar uiteenzetting, dat zij onwetend is over de feitelijke stopzetting van haar relatie. Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan geen schending van het fair-play beginsel vastgesteld worden.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.

